

[Aage Fogh.]

noget større, end den hidtil har været. Jeg har den Erfaring, at naar man under Forligsforhandlingerne er naaet dertil, at man skal til at drøfte, hvem der skal betale de 15—20 Kr., det som Regel drejer sig om, er det undertiden vanskeligt at opnaa Forlig herom, om jeg saa maa sige.

Jeg ved ikke, om det er muligt, men jeg retter det Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister, om man kunde hæve Sagens Omkostninger, naar Forlig blev opnaaet. Det vilde være meget, meget lettere, og for alle Parter vilde det være en stor Fordel, at saa mange Sager som muligt overhovedet ikke kom længere end til Forligsinstitutionen. Hvis man kunde opnaa en Forbedring her, saadan at man fik den Forligsprocent, der, saa vidt jeg husker, nu ligger paa et Par og halvtreds, sat væsentligt op, vilde jeg ikke have nogen Betænkelighed ved, at de Sager, der da maatte føres til Voldgift, altsaa virkelig maatte til retslig Afgørelse, fik et mere juridisk Præg, end de hidtil har haft.

Jeg er fuldkommen enig med det ærede Medlem Hr. Sønderup, naar han siger, at Landmændene, der møder til disse Forligsager, sætter Pris paa, at Sagen kan behandles uden alt for strenge Former, at man kan snakke sig til Rette om det. Men paa den anden Side, hvis Forlig ikke opnaas, anser jeg det for vigtigt, at de Kendelser, der skal afsiges, afsiges paa en saadan Maade og under en saadan Form, at der i hvert Fald kan skønnes at være en Linie, der følges fra Distrikt til Distrikt og fra Landsdel til Landsdel, og derfor vil jeg anse det for rigtigt, at der kommer mere juridisk Medarbejderskab, end der hidtil har været. Altsaa, det eneste og væsentlige Spørgsmaal, jeg har at rette, er det, om man eventuelt i Udvalget kunde drøfte Mulighederne for lettere at skabe Forlig og endvidere drøfte det Punkt, hvorpaa Lovforslaget afviger fra Kommissionens Indstilling.

Jeg anerkender det udmærkede Arbejde, der er udført af Kommissionen, og de interessante Oplysninger, der er givet. Jeg understreger, at det vil være af Betydning, at disse Forhandlinger ogsaa i Fremtiden kan føres uden alt for mange Formaliteter, og at man under Forligsforhandlingerne ikke skal have Brug for juridisk Vejledning. Det er derfor, jeg har rettet denne Forespørgsel til den højtærede Justitsminister, idet jeg i øvrigt kan tilsige mit Partis Støtte til en hurtig og velvillig Behandling i Udvalget.

Elbæk-Jessen: Jeg kan tilsige mit Partis Støtte til, at det foreliggende Lovforslag om Voldgift i Tvistigheder angaaende Handel med Husdyr ophøjes til Lov, idet vi forudsætter, at der under Udvalgsforhandlingerne ikke sker principielle Ændringer.

Det fremgaar af Ministerens Fremsættelsestale, at der i det Udvalg, der har været nedsat for at fremkomme med Forslag til Ændring, ikke har været Enighed, men at den højtærede Justitsminister har fulgt Landbrugsorganisationernes Indstilling med Undtagelse af Udpegning af Voldgiftsrettens Formand. Jeg finder Anledning til at takke Justitsministeren, fordi han har fulgt Indstillingen. — angaaende Udpegning af en Dommer til Formand skal jeg udtale mig senere —, ligesom der i øvrigt ogsaa er Grund til at takke Landbrugsorganisationernes Repræsentanter, fordi de har holdt fast paa Linien. Jeg ser, at der fra juridisk Side har været gjort Forsøg paa at faa Spørgsmaalet ligesom draget over til en noget anden Linie. Men netop det, at Dommen nu skal afsiges af sagkyndige Folk, finder vi er udmærket. Efter mit Skøn har hele denne Lovgivning hidtil virket tilfredsstillende, navnlig ogsaa fordi Voldgiftsmændene var udpeget med det specielle for Øje, at det var Handel, det drejede sig om, og derfor blev det kyndige og erfarne Mænd, der valgtes.

Der staar en vis Respekt om Voldgiften, den er gennemgaaende billigere end det almindelige Retsvæsen, men der har været klaget over, at det tog for lang Tid at behandle en Sag. Jeg har desværre ikke selv Erfaring, da jeg ikke har været indklaget for en Voldgiftsret, skønt jeg i over 25 Aar har handlet og solgt en hel Del Dyr.

Den højtærede Justitsminister har altsaa fundet Anledning til at følge Dommer Ankers Indstilling om, at Dommeren i vedkommende Retskreds er selvskreven til Formand, og det giver mig Anledning til et Par Bemærkninger. Der er for mig ingen Tvivl om, at det er heldigt, at Voldgiftsretten tiltrædes af en Jurist; det kan bl. a. give mere Ensartethed i Sagernes Afgørelse, maaske ogsaa fremme Sagerne i hurtigere Tempo — det er jo navnlig den langsomme Behandling, der har været anket over. Men vilde det ikke have været rigtigere, om Justitsministeren ogsaa paa dette Punkt havde fulgt Flertallet i det nedsatte Udvalg. Dommeren kan udmærket være Medlem af Udvalget, gøre Fyldest som Jurist og have Indflydelse paa, f. Eks. at Sagerne fremmes hurtigere, uden at han behøver at være Formand. Jeg vil henstille